Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' —Τόμ. 8ον — Ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Φεβρουαρίου 1901 — Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 6

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)
ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ «ΣΙΜΩΝ ΒΟΛΙΒΑΡ»

Πρὸς τὸ ἑσπέρας, ὁ Σίμων Βολιβαρ ἤραξε παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ λοφίσκου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κλίνει ἐπιχαρίτως ἡ πολίχνη Μαπίρα.

Οἱ κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνας ἠθέλησαν νὰ ἐπωφεληθοῦν τὴν ὥραν τοῦ λυκόφωτος καὶ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν ἀρκετὰ σημαντικὴν αὐτὴν πολίχνην τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης. Ὁ Παῦλος ἐπεθύμει πολὺ νὰ τους συνοδεύσῃ, ἀλλ' ὁ λοχίας ἐδήλωσεν ὅτι δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ ἀτμόπλοιον, — καὶ τὸ παιδίον δὲν ἐξῆλθεν, ὡς πάντοτε εὐπειθές.

Οἱ τρεῖς ἑταῖροι τῆς Γεωγραφικῆς Ἑταιρείας δὲν μετενόησαν καθόλου διὰ τὴν ἐκδρομήν των. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς Μαπίρας, ἡ θέα ἐκτείνεται ἐλευθέρα ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ καὶ τῶν πρὸς βορρᾶν ἀπεράντων πεδιάδων, τῶν περιβαλλομένων ἀπὸ πρασίνην ζώνην δασῶν, ὅπου Ἰνδοὶ ἀνατρέφουν κτήνη, — ἡμιόνους, ὄνους καὶ ἵππους.

Τὴν ἑνάτην ὥραν, ὅλοι οἱ ἐπιβάται ἑκοιμῶντο εἰς τοὺς θαλαμίσκους των, ἀφ' οὗ ἔλαβον τὰς συνήθεις προφυλάξεις κατὰ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν ἀπειροπληθῶν ἐντόμων.

Τὴν ἐπαύριον ἔβρεχε ραγδαίως. Κανεὶς δὲν ἠμπόρεσε νὰ μείνῃ εἰς τὸ κατάστρωμα. Ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ ἀνεψιός του διῆλθον τὰς μακρὰς καὶ ἀνιαρὰς ἐκείνας ὥρας εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς πρύμνης, ὅπου εἶχον καταφύγῃ καὶ οἱ τρεῖς γεωγράφοι, συζητοῦντες τὸ αἰώνιον ζήτημα. Εἰς τὴν συζήτησιν ἔλαβον μέρος καὶ πολλοὶ τῶν συνεπιβατῶν, κηρυχθέντες ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ Ὀρενόκου.

— Καὶ τί σημασίαν ἔχουν ὅλ' αὐτά ; ἠρώτησεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης τὸν ἀνεψιόν του, ὅταν οὗτος τῷ εἶπε περὶ τίνος συνεζήτουν. Εἴτε ἔτσι, εἴτε ἀλλοιῶς ὀνομάζεται ἕνας ποταμός, δὲν εἶνε πάντα νερὸ ποῦ τρέχει ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω ;

— Αὐτὸ ἐννοεῖται, θεῖέ μου, ἀπήντησεν ὁ Παῦλος· ἀλλ' ἂν δὲν ὑπῆρχαν τέτοια ζητήματα, εἰς τί θὰ ἐχρησιμεύαν τότε οἱ γεωγράφοι ; καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχαν γεωγράφοι. . . .

— Πῶς θὰ ἐμανθάναμεν γεωγραφίαν ; συνεπλήρωσεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

Ὁπωσδήποτε, εἶνε φῶς φανερὸν ὅτι θὰ ἔχουμε τὴ συντροφιὰ αὐτῶν τῶν πολυλογάδων ὡς τὸν Ἅγιο Φερνάνδο !

Τῷ ὄντι, ἤτο πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τῆς Καϊκάρας καὶ πέραν, τὸ ταξείδιον θὰ ἐγίνετο ἀπὸ κοινοῦ, διά τινος τῶν πλοιαρίων ἐκείνων τοῦ μέσου Ὀρενόκου, τὰ ὁποῖα, ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς των, δύνανται εὐχερῶς νὰ πλέουν ἐν τῷ μέσῳ τῶν στενῶν καὶ τῶν ρευμάτων τοῦ ποταμοῦ.

Ἕνεκα τῆς κακοκαιρίας τῆς ἡμέρας ἐκείνης, οἱ ἐπιβάται δὲν ἠμπόρεσαν νὰ ἴδουν τὴν νῆσον Τιγρίτταν. Εἰς ἀποζημίωσιν ὅμως, ἔφαγαν, τόσον εἰς τὸ πρόγευμα καθὼς καὶ εἰς τὸ γεῦμα, ὡραιοτάτους ἰχθῦς, ἀπὸ τοὺς ἀνταναίους ἐκείνους τοῦ ποταμοῦ, οἱ ὁποῖοι ἐκπέμπονται παστοί, κατὰ μεγάλας ποσότητας, εἰς τὴν Βολιβάρην καὶ εἰς τὴν Καρακάσην.

« Ἔπρεπεν ὅμως νὰ πάρω τὸ τουφέκι μου. » (Σελ. 46, στήλ. Β.)

Τὰς τελευταίας ὥρας τῆς πρωΐας, τὸ ἀτμόπλοιον διῆλθε πρὸς δυσμὰς τοῦ στομίου τοῦ Κάουρα. Ὁ Κάουρας εἶνε εἰς τῶν σημαντικωτέρων παραποτάμων τῆς δεξιᾶς ὄχθης, κατερχόμενος ἐκ τῶν νοτιοανατολικῶν, διὰ μέσου τῶν χωρῶν τῶν Πανορές, τῶν Ἰνάων, τῶν Ἀρεβάτων, τῶν Ταπανίτων, καὶ διαβρέχει μίαν τῶν γραφικωτέρων κοιλάδων τῆς Βενεζουέλας. Τὰ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ὀρενόκου χωρία κατοικοῦνται ὑπὸ μιγάδων πολιτισμένων, καταγωγῆς ἱσπανικῆς, ἐν ᾧ τὰ μακρυνότερα παρέχουν ἄσυλον εἰς Ἰνδούς, ἀγρίους ἀκόμη, τοὺς κτηνοτρόφους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ὀνομάζονται καὶ γκομέροι, διότι σηνάζουν ἐπίσης καὶ

τὸ φαρμακευτικὸν κόμμι. (γκόμαν)

Ὁ Παῦλος διῆλθε πολλὰς ὥρας ἀναγινώσκων τὴν ἔκθεσιν τοῦ Σαφφανζῶν, ὁ ὁποῖος, τῷ 1885, κατὰ τὸ πρῶτον ταξείδιον, ἀφῆκε τὸν Ὀρενόκον καὶ εἰσεχώρησε τολμηρῶς εἰς τὰς πεδιάδας τοῦ Κάουρα, ἐν μέσῳ φυλῶν ἀγρίων. Τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους διέτρεξεν, ὁ Παῦλος θά τους συνήντα βεβαίως καὶ αὐτός, καὶ μάλιστα σοβαρωτέρους, ἂν ἠναγκάζετο νἀναπλεύσῃ τὸν ἄνω ποταμόν. Ἀλλά, θαυμάζων τὸ θάρρος καὶ τὴν δραστηριότητα τοῦ τολμηροῦ συμπολίτου του, ἤλπιζεν ὅτι καὶ αὐτὸς δὲν θὰ ἐφαίνετο ὀλιγώτερον θαρραλέος καὶ δραστήριος.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἐκεῖνος ἦτο ἀνὴρ ἀκμαῖος, ἐν ᾧ ὁ Παῦλος ἦτο ἀκόμη νέος, σχεδὸν παιδίον. Ἀλλ' ὁ Θεὸς θά τῳ ἔδιδε δύναμιν νἀψηφήσῃ τοὺς κόπους τοιούτου ταξειδίου καὶ νά το φέρῃ εἰς πέρας αἰσίως!

Παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Κάουρα, ὁ Ὀρενόκος ἔχει ἀκόμη μέγα τὸ εὖρος—περίπου τρισχιλίων μέτρων, — καὶ ἀπὸ τριῶν ἤδη μηνῶν αἱ βροχαί, καθὼς καὶ αἱ συμβολαὶ τῶν πολυαρίθμων παραποταμίων, εἶχον ἀνυψώσῃ τὸ ὕδωρ του σημαντικῶς. Ἐν τούτοις ὁ πλοίαρχος τοῦ Σίμωνος Βόλιβαρ ἔπρεπε νὰ προχωρῇ μετὰ μεγίστης προσοχῆς, διὰ νὰ μὴ πέσῃ εἰς τὰς ὑφάλους τῆς νήσου Τρυκουραγούας. Ἀλλὰ παρὰ τοὺς φόβους τῶν ἐπιβατῶν, πᾶς κίνδυνος ἀπεσοβήθη, καὶ τὸ ἑσπέρας ὁ Σίμων Βόλιβαρ, σῶος καὶ ἀβλαβής, ἠγκυροβόλησεν εἰς ἕνα κόλπον τῆς δεξιᾶς ὄχθης, εἰς τὸ μέρος τὸ λεγόμενον Λὰς Βονίτας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.
ΕΙΝΕ Ο ΠΑΤΗΡ ΜΟΥ!

Εἰς τὸ Λὰς Βονίτας διαμένει ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς τοῦ Κάουρα, δηλαδὴ τῆς χώρας, τὴν ὁποίαν διαβρέχει ὁ σημαντικὸς οὗτος παραπόταμος. Τὸ χωρίον κατέχει σχεδὸν τὴν αὐτὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατεῖχεν ἄλλοτε ὁ ἱσπανικὸς ἱεραποστολικὸς Σταθμὸς τῆς Ἀλταγκράτσιας. Οἱ ἱεραπόστολοι ὑπῆρξαν οἱ ἀληθεῖς κατακτηταὶ τῶν ἱσπανοαμερικανικῶν τούτων ἐπαρχιῶν, καὶ βλέπουν ζηλοτύπως τοὺς Ἄγγλους, τοὺς Γερμανούς, τοὺς Γάλλους, προσπαθοῦντας νὰ προσηλυτίσουν τοὺς ἀγρίους Ἰνδοὺς τοῦ ἐσωτερικοῦ. Ἐκ τούτου ὑπάρχει πάντοτε φόβος συγκρούσεων.

Ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς ἐγνώριζε προσωπικῶς τὸν κ. Μιγκέλ. Μαθὼν ἐκ τῶν ἐφημερίδων τὰ κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του διὰ τὸν ἄνω Ὀρενόκον, ἔσπευσε νἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου πρὸς ἐπίσκεψίν του.

Ὁ κ. Μιγκὲλ τῷ ἐπαρουσίασε τοὺς δύο του φίλους. Ἀντηλλάχθησαν μεταξὺ των διάφορα φιλοφρονήματα, ἐγένετο δὲ ἀποδεκτὴ μετὰ χαρᾶς ἡ πρόσκλησις τοῦ διοικητοῦ διὰ τὸ πρόγευμα τῆς ἐπαύριον,—διότι ὁ Σίμων Βόλιβαρ θὰ πέπλεε μόλις τὴν μίαν ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, καὶ τὸ ἴδιον ἑσπέρας θὰ ἔφθανεν εἰς Καϊκάραν.

Τὴν ἐπαύριον λοιπόν,—15 Αὐγούστου,—οἱ τρεῖς ἑταῖροι τῆς Γεωγραφικῆς Ἑταιρείας μετέβησαν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ διοικητοῦ. Ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ αὐτούς, ὁ λοχίας Μαρσιάλης εἶχε διατάξῃ τὸν ἀνεψιόν του—κατὰ πρότασιν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, — νἀποβιβασθῇ, καὶ οἱ δύο ὅμοῦ περιήρχοντο τὰς ὁδοὺς τοῦ Λὰς Βονίτας.

Τὸ χωρίδιον εἶνε μικρότατον, ἀποτελούμενον ἀπὸ ὀλίγας καλύβας, διεσπαρμένας ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀφθόνου τροπικῆς βλαστήσεως. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὑπάρχουν συστάδες δένδρων μεγαλοπρεπῶν,— δένδρα μὲ κορμοὺς συνεστραμμένους ὡς τῆς ἐλαίας καὶ σκεπασμένους μὲ φύλλα σκληρὰ καὶ βαρύοσμα· ἄλλα μὲ ἄνθη μεγάλα ἀνοικτὰ ὡς ριπίδια· ἄλλα παράδοξα, σχηματίζοντα ἕλη τριγύρω των, διότι ἔχουν τὴν ἰδιότητα νἀπομυζοῦν τὸ ὕδωρ τοῦ ἐδάφους ὥστε νά το καθιστοῦν ἑλῶδες παρὰ τὴν ρίζαν των· ἄλλα μὲ μακροὺς κλώνους, καὶ μὲ φύλλα λεπτοτάτης κατασκευῆς καὶ ροδίνου χρώματος.

Εἰς τὰ δένδρα αὐτά, ἔπαιζαν, ἐσκίρτων, ἐπέτων ἀγέλαι ὁλόκληροι πιθήκων. Οἱ πίθηκοι εἶνε ἐκτάκτως ἄφθονοι εἰς τὴν Βενεζουέλαν, ὅπου ἀριθμοῦνται πεντρισσότερα ἀπὸ δεκαέξ εἴδη τετραχείρων τόσον ἀδλαθῆ ὅσον θορυβώδη, —μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ οἱ πίθηκοι ἐκεῖνοι οἱ φωνακλάδες, οἱ λεγόμενοι ἀλτινάτοι ἢ ἀραγονάτοι, αἱ κραυγαὶ τῶν ὁποίων τρομάζουν τόσον τοὺς μὴ ἔχοντας πεῖραν τῶν τροπικῶν δασῶν.

—Ἔπρεπε ὅμως νὰ πάρω τὸ τουφέκι μου! εἶπεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης πρὸς τὸν ἀνεψιόν του, ἐν ᾧ διέσχιζον τοὺς πυκνοὺς θάμνους, ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα.

—Τί; γιὰ νὰ σκοτώσῃς πιθήκους; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

— Πιθήκους ὄχι.... Ἂν ἀπαντήσωμε ὅμως κανένα ζῷον πειὸ ἐπίφοβο;

— Ἡσύχασε, θεῖέ μου. Πρέπει νἀπομακρυνθῇ κανεὶς πολὺ ἀπὸ τὰ σπίτια, διὰ νἀπαντήσῃ θηρία... Κρῦψε τὴν ὀρεξί σου γι' ἀργότερα...

—Ἀδιάφορον! ὁ στρατιώτης δὲν πρέπει νὰ βγαίνῃ ποτὲ χωρὶς τὸ ὅπλο του, καὶ γι' αὐτὸ ποῦ ἔχαμα σήμερα, μοῦ ἄξιζε τιμωρία.

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης δὲν θὰ μετενόει διὰ τὸ λάθος του. Ὁ Παῦλος ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Τὰ μικρὰ ἢ μεγάλα αἰλουροειδῆ,—τίγρεις, λέοντες, πάνθηρες, ἀγριόγατοι,—συχνάζουν κατὰ προτίμησιν τὰ πυκνὰ δάση τοῦ ἄνω Ὀρενόκου. Ἐδῶ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ συναντήσῃ τὸ πολὺ καμμίαν ἄρκτον εἰρηνικήν, τρεφομένην μόνον μὲ ἰχθῦς καὶ μὲ μέλι, ἢ κανένα ὀκνηρὸν βραδύποδα, ζῷον ἐπίσης ἀκίνδυνον. Ἀλλ' οὔτε καὶ ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἐφάνησαν· καὶ μόνον μερικὰ δειλὰ τρωκτικὰ ἀπήντησαν ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ Παῦλος κατὰ τὴν ἔκδρομήν των.

Ὅσον διὰ τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς, οὗτοι ἦσαν ὡς ἐπιτοπλεῖστον μιγάδες, ἐκτὸς ὀλίγων Ἰνδῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον τάσιν νὰ κρύπτωνται μᾶλλον εἰς τὰ βάθη τῶν ἀχυρίνων καλυβῶν ἢ νὰ φαίνωνται ἔξω,—προπάντων αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία. Ἀργότερα, ὅταν θὰ ἐπροχώρουν πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ποταμοῦ, ὁ θεῖος καὶ ὁ ἀνεψιὸς θὰ συνήντων τοὺς ἀγρίους ἰθαγενεῖς τοῦ Ὀρενόκου, καὶ τότε βέβαια ὁ Μαρσιάλης θὰ ἔκαμνε καλὰ νὰ μὴ λησμονῇ ποτὲ τὴν καραμβίναν του...

Μετ' ἀρκετὰ κοπιώδη ἐκδρομὴν τριῶν ὁλοκλήρων ὡρῶν ἀνὰ τὰ περίχωρα τοῦ Λὰς Βονίτας, ἐπέστρεψαν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, διὰ νὰ προγευματίσουν.

Τὴν ἰδίαν ὥραν, οἱ κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνας, παρεκάθηντο εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ διοικητοῦ.

Τὰ φαγητὰ δὲν ἦσαν ἔκτακτα,—καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀπὸ ἕνα διοικητὴν ἐπαρχίας δὲν εἰμπορεῖ νὰ περιμένῃ κανεὶς βασιλικὴν πολυτέλειαν, — ἀλλ' ἡ δεξίωσις ἦτο ἐγκάρδιος καὶ εἰλικρινής. Ὡμίλησαν φυσικὰ περὶ τῆς ἀποστολῆς τῶν τριῶν γεωγράφων, ὁ δὲ διοικητής, συνετὸς ἄνθρωπος, δὲν ἔσπευσε νὰ κηρυχθῇ οὔτε ὑπὲρ τοῦ Ὀρενόκου, οὔτε ὑπὲρ τοῦ Γουαδιάρη ἢ τοῦ Ἀταβάπου. Τὸ ζήτημα εἶνε ὅτι ἡ συνομιλία δὲν κατέληξεν εἰς φιλονεικίαν· διὰ νἀποφύγῃ τοῦτο, πολλάκις ὁ διοικητὴς τὴν ἔστρεψε δεξιῶς ἐπ' ἄλλο ἀντικείμενον.

Οὕτω, μίαν στιγμήν, ἐν ᾧ αἱ φωναὶ τῶν τριῶν γεωγράφων προσελάμβανον ἐντασιν ἐπικίνδυνον, αἴφνης ὁ διοικητὴς τοὺς ἠρώτησε:

— Γνωρίζετε, κύριοι, ἂν μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν τοῦ Σίμωνος Βόλιβαρ ὑπάρχουν τινές, σκοπεύοντες νἀναπλεύσουν τὸν Ὀρενόκον ἕως ἐπάνω;

— Δὲν εἰξεύρομεν, ἀπήντησεν ὁ κ. Μιγκέλ. Φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ περισσότεροι λογαριάζουν νὰ σταματήσουν εἰς τὴν Καϊκάραν.

— Ἴσως ἐκεῖνοι οἱ δύο Γάλλοι πρόκειται νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξείδιον διὰ τοῦ Ὀρενόκου,— παρετήρησεν ὁ κ. Βαρίνας.

— Δύο Γάλλοι; ἠρώτησεν ὁ διοικητής.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ κ. Φέλιπ· ἕνας γέρων μ' ἕνα παιδί· ἐπεβιβάσθησαν ἀπὸ τὴν Βολιβάρην.

— Καὶ ποῦ πηγαίνουν;

— Κανεὶς δὲν εἰξεύρει, ἀπήντησεν ὁ κ. Μιγκέλ, διότι δὲν εἶνε πολὺ ὁμιλητικοί. Ἅμα θελήσῃ κανεὶς νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὸν νέον, ἀμέσως ὁ γέρων ὁ ὁποῖος ἔχει ἐξωτερικὸν ἀπομάχου στρατιωτικοῦ, παρεμβαίνει, καὶ ἂν ἐπιμένῃ κανείς,

διατάσσει τὸν ἀνεψιόν του,— διότι φαίνεται ὅτι εἶνε ἀνεψιός του,— νἀποσυρθῇ εἰς τὸν θαλαμίσκον του. Εἶνε θεῖος ἐπέχων θέσιν κηδεμόνος....

— Καὶ λυποῦμαι τὸ δυστυχισμένον παιδὶ ποῦ ἔπεσεν εἰς τὴν κηδεμονίαν του, εἶπεν ὁ κ. Βαρίνας, διότι ὑποφέρει πολὺ ἀπὸ τοὺς σκαιοὺς αὐτοὺς τρόπους, καὶ μάλιστα πολλὲς φορὲς μοῦ ἔφανη ὅτι εἶδα δάκρυα εἰς τὰ μάτια του..»

Ἀλήθεια; ὁ κ. Βαρίνας εἶδε τέτοιον πρᾶγμα; Ἴσως· ἀλλ' ἂν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Παύλου δακρύζουν κάποτε, τοῦτο συμβαίνει διότι ὁ νέος συλλογίζεται τὸ μέλλον, τὸ μέγα ταξείδιον, τὰς ἀπογοητεύσεις, αἱ ὁποῖαι ἴσως τὸν ἀναμένουν,— καὶ ὄχι ἐδιότι ὁ λοχίας Μαρσιάλης τὸν μεταχειρίζεται μὲ τραχύτητα. Ὡς πρὸς τὴν αἰτίαν τῶν δακρύων, οἱ ξένοι βέβαια ἠπατῶντο...

— Ὁπωσδήποτε, ὑπέλαβεν ὁ κ. Μιγκέλ, ἀπόψε θὰ μάθωμεν τελοσπάντων ἂν οἱ δύο Γάλλοι σκοπεύουν νὰ προχωρήσουν εἰς τὸν ἄνω Ὀρενόκον. Καὶ τοῦτο δὲν θὰ με ἐξέπληττε, διότι ὁ μικρὸς συμβουλεύεται ἀκαταπαύστως τὸ βιβλίον τοῦ συμπολίτου του ἐκείνου, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε πρό τινων ἐτῶν νὰ φθάσῃ εἰς τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ....

— Δηλαδή, ἂν εὑρίσκωνται εἰς τὴν Σιέρραν Παρίμαν! ἀνέκραξεν ὁ κ. Φέλιπ, θεωρήσας καθῆκόν του νὰ κάμῃ αὐτὴν τὴν ἐπιφύλαξιν, ὡς κοματάρχης τοῦ Ἀταβάπου.

— Καὶ ἂν δὲν εὑρίσκωνται εἰς τὰς Ἄνδεις, ἀνέκραξεν ὁ κ. Βαρίνας, εἰς τὸ ἴδιον μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον πηγάζει ὁ παραπόταμος, ὁ ἐσφαλμένως καλούμενος Γουαδιάρης...

Ὁ διοικητὴς ἐννόησεν ὅτι θὰ ἤρχιζε πάλιν ἡ συζήτησις, καὶ διὰ νὰ δώσῃ ἄλλην τροπήν:

— Κύριοι, εἶπε πρὸς τοὺς ξένους του· αὐτοὶ οἱ δύο Γάλλοι, αὐτὸς ὁ θεῖος καὶ ὁ ἀνεψιός, περὶ τῶν ὁποίων μοῦ ὡμιλήσατε, κινοῦν πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον μου. Ἂν δὲν σταματήσουν εἰς τὴν Καϊκάραν, ἂν δὲν εἶνε διὰ τὸν Ἅγιον Φερνάνδον τοῦ Ἀπούρη, ἂν σκοπεύουν τελοσπάντων νὰ ἐξακολουθήσουν ἀναπλέοντες τὸν ποταμόν, εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ μάθω πρὸς ποῖον σκοπὸν θὰ το κάμουν. Οἱ Γάλλοι εἶνε τολμηροί, τὸ ὁμολογῶ, εἶνε θαρραλέοι ἐξερευνηταί· ἀλλ' αἱ χῶραι αὗται τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἀρκετὰ θύματα τοῖς ἐστοίχισαν ἕως τώρα... Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ κ. Σαφφανζὼν κατώρθωσε νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ Ὀρενόκου...

—Ἂν εἶνε ὁ Ὀρενόκος! διέκοψεν ὁ κ. Βαρίνας, ὁ ὁποῖος δὲν ἄφινε, βλέπετε, εὐκαιρίαν χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ.

—Ἂν εἶνε! προσέθεσε καὶ ὁ κ. Φέλιπ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΚΥΘΗΡΩΝ

Ἀγαπητοί μου.

ΘΕΛΑ νὰ ἤξευρα εἰς ποῖον στρατηγὸν καὶ κατακτητὴν ἀνῆκε, καὶ ἀπὸ ποίας πόλεις ἥρπασε τὸν θησαυρόν του, καὶ ποῦ τὸν μετέφερεν κάποτε, τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἐναυάγησε τότε παρὰ τὰ Ἀντικύθηρα, καταδιωχθὲν βεβαίως ἀπὸ τὸν ἐξοργισθέντα Ποσειδῶνα...

Οἱ σοφοὶ ἀρχαιολόγοι, ὅσοι ἐπεσκέφθησαν καὶ ἐξήτασαν τὸν θησαυρόν, ὁ ὁποῖος εἶνε πρὸς τὸ παρὸν ἐκτεθειμένος εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, δέν μας λύουν θετικῶς τὰς ἀπορίας ταύτας. Εἰκασίας κάμνουν μόνον, χωρὶς κἂν νὰ συμφωνοῦν μεταξύ των. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι αἰῶνας ὁλοκλήρους ἡ ἑλληνικὴ θάλασσα διεφύλαξεν εἰς τὰ βάθη της φιλοστόργως τὰ μαρμάρινα καὶ χάλκινα αὐτὰ ἀγάλματα, διὰ νὰ ἀποδώσῃ σήμερον εἰς τὴν πατρίδα των, καὶ ὅτι πολλὰ ἐκ τῶν κειμηλίων αὐτῶν εἶνε ἔργα τέχνης μεγάλης, ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καὶ πολυτιμότερα, τὰ ὁποῖα σώζονται εἰς τὸν κόσμον.

Οἱ Συμαῖοι δύται, οἱ ὁποῖοι, μὲ κόπον, μὲ ἡρωϊσμόν, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των, ἀνείλκυσαν ἀπὸ τὴν θάλασσαν τῶν Ἀντικυθήρων τὰ καλλιτεχνήματα, εἰμποροῦν νὰ καυχῶνται ὅτι προσέφεραν εἰς τὴν πατρίδα των μεγάλην ἐκδούλευσιν. Μετ' ὀλίγον, τὰ συντρίμματα ταῦτα, συγκολλώμενα, συμπληρούμενα, καθαριζόμενα, θὰ στολίσουν ἀπαραμίλλως τὸ Μουσεῖόν μας, ὁ δὲ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους, τὸ θαυμάσιον ἄγαλμα τῆς Ὀλυμπίας, εὑρίσκει σήμερον ἀδελφὸν ὁμότιμον εἰς τὸν χαλκοῦν Ἑρμῆν τῶν Κυθήρων.

Τὸ μέγα τοῦτο ἄγαλμα, τὸ σημαντικώτερον ἐκ τῶν εὑρημάτων, ἐπροκάλεσεν ἐνθουσιασμὸν εἰς ὅλον τὸν ἀρχαιολογικὸν κόσμον, καὶ ἐθεωρήθη ὡς τὸ κάλλιστον τῶν σωζομένων χαλκῶν ἔργων τῆς ἀρχαιότητος, ἐφάμιλλον κατὰ τὴν ἀξίαν πρὸς τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους καὶ ἀνώτερον τοῦ περιφήμου χαλκοῦ ἀγάλματος τοῦ Ἱέρωνος τῶν Δελφῶν. Ὁ κ. Καββαδίας, ὁ σοφὸς μας ἀρχαιολόγος, συμπεραίνει ὅτι εἶνε ἔργον τοῦ Δ' πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος, ἤτοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Πραξιτέλους καὶ τοῦ Λυσίππου, προσθέτει δὲ ὅτι, εἰς τοῦτο καθὼς καὶ εἰς τὸν Ἑρμῆν τῆς Ὀλυμπίας, τὸ ἀριστούργημα τοῦ Πραξιτέλους, οἱ φιλόκαλοι θὰνευρίσκουν τὸν τελειότερον τύπον τοῦ ὡραίου.

Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ἀγάλματος, ὁ θησαυρὸς τῶν Κυθήρων περιλαμβάνει καὶ ἄλλα ἀκόμη μαρμάρινα καὶ χάλκινα μεγάλης ἀξίας, μίαν πωγωνοφόρον κεφαλήν, ἓν ἄγαλμα νεανίου «ἀποσκοποῦντος» — ὡς ὠνομάσθη ἐξ ἀρχῆς, ἂν καὶ ἡ στάσις του δὲν εἶνε, λέγουν, στάσις ἀνθρώπου κυττάζοντος μακρὰν δηλαδὴ ἀποσκοποῦντος—ἄλλο χαλκοῦν ἄγαλμα νεανίου, τῆς ἐποχῆς τοῦ Φειδίου καὶ τοῦ Πολυκλείτου, ἓν γυναικεῖον ἀγαλμάτιον, καὶ πολυάριθμα ἄλλα συντρίμματα.

Καὶ ἡ ἀνέλκυσις τοῦ θησαυροῦ δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη. Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὁ πυθμὴν τῆς θαλάσσης εἶνε ἐπικλινής, καὶ οἱ δύται εἶνε βέβαιοι ὅτι πολλὰ ἀγάλματα θὰ ἐκύλισαν καὶ θὰ εὑρίσκωνται εἰς ἄλλο μέρος, ἐκεῖ πλησίον. Ἔπειτα ὑπάρχουν καὶ τεμάχια χωμένα εἰς τὴν ἄμμον, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε δυνατὸν νἀνελκυσθοῦν μὲ τὰ συνήθη μηχανήματα, καὶ δι' αὐτὸ θὰ φέρουν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην τελειότερα καὶ ἰσχυρότερα.

Ὥστε δὲν εἶνε ἀπίθανον, ὅτι ὁ πυθμὴν τῆς θαλάσσης τῶν Ἀντικυθήρων μᾶς ἐπιφυλάσσει ἀκόμη μεγαλητέρας ἐκπλήξεις, ἀκόμη θαυμαστότερα καλλιτεχνήματα.

Δόξα εἰς τὸν Ποσειδῶνα, τὸν ἐνάλιον θεόν, ὁ ὁποῖος ἠγανάκτησε διὰ τὴν βάρβαρον ἁρπαγὴν τῶν θεῶν καὶ τῶν ἡρώων, καὶ κατεδίωξε τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐξεπάτριζε καὶ ἐξήγειρε κατ' αὐτοῦ τοὺς ἀνέμους, καὶ τὸ συνέτριψε καὶ τὸ ἐβύθισε, καὶ παρέλαβε τὸν θησαυρὸν καὶ τὸν ἔκρυψεν εἰς τὸ σκοτεινὸν βάθος τῶν ὑγρῶν τοῦ Ἀνακτόρων... ὁπόθεν εἰς Συμαίους δύτας ἐπεφυλάσσετο ἡ τιμὴ νά τον ἀνασύρουν πάλιν εἰς τὸ φῶς καὶ νά τον δωρήσουν, —μέγα δῶρον,— εἰς τὴν Πατρίδα!

Σᾶς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ

Σὲ κάθε δένδρο τὰ ψηλά,
τὰ πράσινα κλωνάρια,
Λάμπει τῆς νύχτας ἡ δροσιά
Στοῦ ἥλιου τὴ φωτολουσιά,
Ὡσὰν μαργαριτάρια

Σὲ σένα, κυπαρίσσι μου,
δένδρο μου ἀγαπημένο,
Μὲ δάκρυ μοιάζει, ποῦ κυλᾷ,
Γεμᾶτο πίκρα, σιγαλά,
Σὲ πρόσωπο θλιμμένο

Καὶ σὺ μονάχο στέκεσαι
'στὴ γελαστὴ τὴ Φύσι,
Σὰν ὅποιον ἔχει συμφορὰ
Μέσα 'στὴν ἔλνη τὴ χαρά,
Ψηλό μου κυπαρίσσι!...

ΑΡΙΑΔΝΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Η. Κ. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
Τυχὼν Ἄθρόου Βραβείου ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Δοξίας
(Ἴδε Διάπλασιν 1900, σελ. 435.)

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ^ου ΒΩΡΚΕ
ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια).
ΟΠΟΥ ΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ὁπωσδήποτε, ὅταν ὁ κ. Βῶρκε τῆς εἶπεν ὅτι θὰ γίνῃ ἡ«μικρὰ οἰκοδέσποινα», αὐτὸς ὁ τίτλος, αὐτὴ ἡ πομπώδης φράσις τῆς ἔθιξε φαίνεται κάποιαν εὐαίσθητον χορδήν, τῆς ἔκαμεν ἀμέσως ἐντύπωσιν. Ἐσήκωσε τὸ ξανθὸν κεφάλι της, ἐπῆρεν ὕφος σπουδαῖον, καὶ τριγυρίζουσα τὸ δωμάτιον, καμαρωτὴ καὶ χαρούμενη, ἔλεγεν:

— Ἡ Ρόζα εἶνε ἡ μικρὰ οἰκοδέσποινα! Ἡ Ρόζα εἶνε ἡ μικρὰ οἰκοδέσποινα!

Ὁ θεῖος Ἄρχης τὴν ἔβλεπε κ' ἐγελοῦσε μὲ τὴν καρδιάν του. Ἀπὸ τότε ἐσχημάτισεν ἐνδομύχως τὴν πεποίθησιν. ὅτι τὸ κοράσιον ἦτο προικισμένον μ' ἔκτακτον εὐφυΐαν.

Ὅταν ἡ Βριγίτα ἦλθε νὰ λάβῃ τὰς διαταγάς του διὰ τὸ γεῦμα, τῇ ἀνήγγειλε τὴν ἐκπληκτικὴν ἀνακάλυψιν ποῦ εἶχε κάμῃ τὴν νύκτα:

— Ἡ μικρούλα εἶνε κόρη τοῦ ἀδελφοῦ μου. Μοῦ την ἔστειλλεν ἐδῶ, καὶ τὸ πλοῖον ἐναυάγησε. Τώρα, Βριγίτα, πρέπει νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ οἰκονομηθοῦν τὰ πράγματα εἰς τὸ σπίτι. Θὰ μείνῃ ἐδῶ, βλέπεις καὶ θὰ μας χρειασθῇ μιὰ ντανταί.

— Ἐγώ! ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ ντανταί της! ἀνέκραξεν ἡ Βριγίτα, συγκεκινημένη. Ἄλλη δὲν μας χρειάζεται. Ποτὲ δὲν θἀφίσω σὲ ξένα χέρια τὸ κοριτσάκι, ποῦ ἐκοιμήθηκε τὴ νύκτα 'στὸ κρεββάτι μου καὶ μου ἐχαμογέλασε τὸ πρωΐ σὰν ἀγγελάκι ποῦ εἶνε. Ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ ντανταί!

— Σύ, Βριγίτα; εἶπεν ὁ κ. Βῶρκε ἔκπληκτος. Καὶ ἐγὼ τί θα γίνω; ποιὸς θὰ κυττάζῃ τὸ σπίτι;

— Μὰ δὲν εἶνε δύσκολο πρᾶγμα νὰ κυττάζῃ κανεὶς τὸ σπίτι καὶ νὰ ἔχῃ καὶ τὴν ἔγνοια τοῦ παιδιοῦ, ἀπήντησεν ἡ ἀγαθὴ Βριγίτα. Πάρτε κανένα καλὸ καὶ ἐργατικὸ κορίτσι μὲ τὴν ἡμέρα, νὰ με βοηθῇ, καὶ ἄλλο τίποτε δὲν χρειάζεται. Ὄχι, κύριέ μου· τὸ παιδὶ δὲν το ἀφίνω σὲ ξένη· αὐτὸ δὲν θὰ τὸ κάμω ποτέ.

Ὁ κ. Βῶρκε, πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν συνδυασμὸν αὐτόν, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ οἰκονομοῦντο πρὸς τὸ παρὸν τὰ πράγματα, ἔκρινεν ἐν τούτοις καλὸν νὰ ἀνακοινώσῃ ἀμέσως εἰς τὴν Βριγίταν ἓν ἄλλο σχέδιον, τὸ ὁποῖον εἶχε κατὰ νοῦν:

— Ἄς γίνῃ λοιπὸν ὅπως εἶπες, Βριγίτα, προσωρινῶς, καὶ ἀργότερα πέρνομεν διὰ τὴν μὶς Ρόζαν μίαν οἰκοδιδασκάλισσαν. Πῶς σου φαίνεται; Θὰ τρώγῃ μαζί της, θὰ της κάμνῃ μάθημα, θὰ την βγάζῃ περίπατο. Καὶ ἔτσι σὺ θὰ ἔχῃς πάλι καιρὸ νὰ κάμνῃς ὅ,τι ἔκαμνες ὥς τώρα.

— Καλὰ καὶ ἅγια εἶνε αὐτά, κύριε, ἀπήντησεν ἡ Βριγίτα. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι εἶνε πολὺ νωρὶς γιὰ νἀρχίσῃ ἡ κυρία Ρόζα μαθήματα!

— Ἔννοια σου, Βριγίτα, καὶ δὲν θἀρχίσῃ, παρὰ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὰ μαθήματα, πάντα θὰ μας χρειασθῇ κάποιος νὰ την ἐπιβλέπῃ καὶ νὰ της κάμνῃ συντροφιά. Σήμερα αὐτὸς ὁ κάποιος θὰ εἶσαι σύ. ἀργότερα θὰ πάρωμεν διδασκάλισσαν. Ἐγὼ τώρα πρέπει νὰ φύγω διὰ τὸ Δικαστήριον. Σοῦ ἀφίνω λοιπὸν τὸ παιδί, καὶ κάμε ὅ,τι ξεύρῃς.

Καὶ ὁ θεῖος Ἄρχης ἐστράφη διὰ νὰ ποχαιρετίσῃ τὴν ἀνεψιάν του. Ἀλλὰ τότε ἡ Ρόζα διεμαρτυρήθη ζωηρῶς. Ἤθελε καὶ καλὰ νὰ ὑπάγῃ μαζί του. Ἔλεγεν ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ θεῖός της Ἄρχης καὶ ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ ἀνεψιά του Ρόζα· λοιπὸν δὲν ἔπρεπε νὰ την ἀφίσῃ· λοιπὸν ἔπρεπε νὰ την πάρῃ μαζί του. Καὶ ὁμιλοῦσα ὁλονὲν μὲ μεγάλην ζωηρότητα, τὸν ἐκρατοῦσε μὲ τὰ χεράκια της σφιχτά, εἶχε κρεμασθῆ σχεδὸν ἐπάνω του, καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ξεκολλήσῃ μὲ κανένα τρόπον! Ὁ δυστυχὴς θεῖος τὰ ἔχασεν, ἔρριπτε τριγύρω του βλέμματα ἀπηλπισμένα, μὴ γνωρίζων πῶς νὰ δαμάσῃ τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν ἐξέγερσιν τοῦ παιδικοῦ πείσματος.

— Μὰ τί εἶνε αὐτά, κυρία Ρόζα, ἀνέκραξεν ἡ Βριγίτα. Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐντρέπομαι γιὰ λογαριασμό σας ... Ἀφῆστε γρήγορα τὸ θεῖό σας νὰ πάγῃ 'στὴ δουλειά του!

Καὶ ἑτοιμάσθη νὰ τραβήξῃ διὰ τῆς βίας τὴν μικρὰν πεισματάραν.

Ἀλλ' ὁ κ. Βῶρκε παρετήρησε μετ' εὐχαριστήσεως, ὅτι οὔτε θυμὸς οὔτε κακία ἐνυπῆρχεν εἰς τὴν ἀντίστασιν τῆς Ρόζας. Ἐφαίνετο μᾶλλον ὅτι τὸ χαϊδευμένον παιδί, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἀπεσπάσθη ἀποτόμως ἀπὸ ὅσους ἐγνώρισε καὶ ἠγάπησεν ἕως τώρα, ἐφοβεῖτο νὰ χωρισθῇ, ἔστω καὶ διὰ μίαν στιγμήν, ἀπὸ τὸν ξένον, ὁ ὁποῖος τῆς εἶχε δείξῃ ἀγάπην καὶ καλωσύνην.

Διὰ τοῦτο τῇ ὡμίλησε μὲ τρυφερότητα, τὴν καθησύχασεν ὅσον ἠμποροῦσε, τῆς ἐξήγησεν ὅτι ἦτο ὑποχρεωμένος τώρα νὰ την ἀφίσῃ, ἀλλ' ὅτι τὸ βράδυ πάλιν θὰ ἐπέστρεφε, καὶ ὅτι ἡ Βριγίτα θὰ την ἐπεριποιεῖτο καλὰ μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς του.

— Μὰ μάγαπᾶς; ἠρώτησεν ἡ μικρὰ Ρόζα.

Καὶ ὅταν ὁ θεῖος Ἄρχης τὴν ἐφίλησε καὶ την ἐβεβαίωσεν ὅτι τὴν ἀγαποῦσε πολὺ-πολύ, ἡ Ρόζα τὸν ἄφισε νὰ φύγῃ χωρὶς δυσκολίαν. Ἀλλ' ἔτρεξεν εὐθὺς εἰς τὸ παράθυρον, διὰ νὰ τον ἰδῇ ἀκόμη καὶ νὰ τον βλέπῃ ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερον, ἐκτυποῦσε δὲ τὸ γυαλὶ μὲ τὰ δακτυλάκια της, ἕως ὅτου ἐστράφη ἐκεῖνος καὶ της ἔνευσε μὲ τὴν κεφαλήν, μειδιῶν.

Ἡ πρώτη αὐτὴ ἡμέρα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Πλατείας Φιτσουίλλιαμ, ἐφάνη εἰς τὴν Ρόζαν μακρὰ κάπως καὶ μελαγχολική. Διὰ μόνην διασκέδασιν εἶχε τὴν συντροφιὰν τῆς Βριγίτας, ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ οἰκονόμος, μὲ τὰς φροντίδας τοῦ σπιτιοῦ, δὲν ἠμποροῦσε νὰ μένῃ μαζί της, παρὰ ὅταν εὕρισκε καιρόν. Ἐν τούτοις ἡ Ρόζα ἐφαίνετο συνειθισμένη νὰ τα καταφέρῃ μόνη της, καὶ ἔπαιζεν ἥσυχα ἥσυχα μὲ τὰ παιγνίδια ποῦ ἦσαν μέσα εἰς τὴν βαλίζαν, ἢ ἔκαμνεν ἄλλα τῆς στιγμῆς καὶ τῆς φαντασίας της.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς Βριγίτας ἐμεγάλονε, καὶ πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ κ. Βῶρκε, εἶχεν ἤδη σχηματίσῃ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ Ροζούλα ἦτο ὡραιότερον, τὸ ἐξυπνότερον καὶ τὸ πλέον χαριτωμένον παιδάκι, ἀπ' ὅσα εἶχεν ἴδῃ εἰς τὴν ζωήν της.

Τὰς ἀκουλούθους ἡμέρας, ὁ κ. Βῶρκε ἔκαμε τἀδύνατα δυνατὰ διὰ νἀνακαλύψῃ τὸν ναύτην, ὁ ὁποῖος εἶχε φέρῃ τὸ παιδί· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε κανὲν ἴχνος του, κανὲν τεκμήριον, αἱ ἔρευναι τοῦ δικηγόρου ἀπέμειναν χωρὶς ἀποτέλεσμα. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, μία ἐφημερὶς ἐδημοσίευσεν ἄρθρον, περιγράφον τὸ ναυάγιον τῆς Λευκῆς Περιστερᾶς, ἀτμοπλοίου προερχομένου ἀπὸ τὴν Νέαν Ζηλανδίαν. Ὅλοι οἱ ἐπιβάται, περὶ τοὺς δώδεκα, εἶχον πνιγῇ,—ἐλέγετο,— διότι αἱ λέμβοι, εἰς τὰς ὁποίας εἶχον καταφύγῃ, κατεποντίσθησαν. Ὁ κ. Βῶρκε ἔγραψεν ἀμέσως εἰς διαφόρους ἀτμοπλοϊκὰς Ἑταιρείας τῆς Νέας Ζηλανδίας, ἐλπίζων νὰ λάβῃ καμμίαν ἄλλην πληροφορίαν

περὶ τοῦ ναυαγίου. Δὲν κατώρθωσε νὰ μάθῃ τίποτε ἱκανοποιητικόν. Τὸ πλοῖον ἦτο ἐμπορικόν, μικρᾶς χωρητικότητος, τοῦ ὁποίου μόνον τὰ συντρίμματα ἀπέμενον. Ὅσον διὰ τὰς λέμβους, εἰς τὰς ὁποίας ἔλαβον θέσιν ναῦται καὶ ἐπιβάται, καμμία δὲν ἀνεφάνη. Κατὰ συνέπειαν, συνεπέραινον ὅτι κανεὶς δὲν εἶχε διαφύγῃ τὸν θάνατον. Ὁπωσδήποτε, δύο ἢ τρεῖς τῶν δυστυχῶν ναυαγῶν πιθανὸν νὰ ἐσώθησαν ἀπὸ πλοῖον περαστικόν. Ἀλλὰ καμμία εἴδησις δέν το ἐπεβεβαίωνε.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ
ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΟΥ ΓΙΑΓΚΟΥ

Ὁ Γιάγκος γράφει. Ὁ πατέρας του διαβάζει. Ὁ Γιάγκος εἶνε πονηρός. Ὁ πατέρας του εἶνε ἀγαθός. Ὁ Γιάγκος γράφει τὴν Ἐκθεσίν του. Ὁ πατέρας του διαβάζει. . . τὸ πρῶτον φυλλάδιον τῆς «Διαπλάσεως».

Μὴν ἀπορῆτε δι' αὐτό. Ἀλήθεια, διὰ τὸν Γιάγκον καὶ διὰ τἀδελφιά του λαμβάνουν τὴν «Διάπλασιν» εἰς τὸ σπίτι· ἀλλὰ καὶ ὁ πατέρας τὴν διαβάζει τακτικά, πρῶτον διὰ νὰ βλέπῃ, σὰν καλὸς πατέρας, τί διαβάζουν τὰ παιδιά του, καὶ δεύτερον διότι εὑρίσκει γοῦστον, — τόσον μάλιστα, ὅσον δὲν εὑρίσκει ἴσως ὁ Γιάγκος του, ὁ ὁποῖος προτιμᾷ τὰ κακὰ παιγνίδια ἀπὸ τὰ καλὰ ἀναγνώσματα...

Εἶνε ἑορτή, καὶ ὁ Γιάγκος φορεῖ τὰ καλά του φορέματα. Δὲν προσέχει ὅμως πολύ, κ' ἐκεῖ ποῦ γράφει, ἡ πέννα του στάζει πότε 'στὸ χαρτί του, πότε 'στὸ τραπεζομάνδυλο, καὶ τέλος ἐπάνω 'στὸ πανταλόνι του.

— Πώ, τί ἔπαθα! συλλογίζεται ὁ Γιάγκος, βλέπων τὴν μαύρην κηλίδα, ἡ ὁποία ἁπλόνει ὁλονὲν εἰς τὸ πανταλόνι του. Δυστυχία μου καὶ νὰ την ἰδῇ ἡ μητέρα!

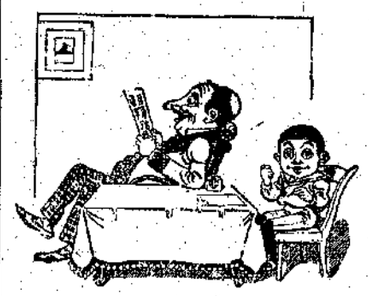

Θὰ με τιμωρήσῃ πολύ. Τί νὰ κάμω τώρα;.. Νὰ την τρίψω; Θὰ γίνῃ χειρότερα. Νὰ την σκεπάσω;... Μὰ πῶς νὰ την σκεπάσω;... Νὰ 'πῶ πῶς μού την ἔκαμεν ἄλλος; Μὰ ποιός; Ἐδῶ δὲν εἶνε κανένας, οὔτε ὁ Μίμης, οὔτε ὁ Τηλέμαχος, οὔτε ἡ Εἰρήνη... Μόνον ὁ μπαμπᾶς... Ἀ! μοῦ ἔρχεται μιὰ ἰδέα! Τὸ ηὗρα! Στάσου νὰ ἰδῇς τί θὰ κάμω!

Καὶ μὲ τρόπον, σιγὰ-σιγά, χωρὶς νὰ τον καταλάβῃ καθόλου ὁ πατέρας του, σύρει τὸ καλαμάρι καὶ τὸ πηγαίνει 'στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ, ἴσια-ἴσια ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα τοῦ πατέρα του, καθὼς τον ἐστήριζεν εἰς τὸ τραπέζι.

— Τώρα εἶνε καλά! συλλογίζεται ὁ Γιάγκος. Τὸ παραμικρὸ κίνημα νὰ κάμῃ, θὰ μου ἀναποδογυρίσῃ τὸ καλαμάρι ἐπάνω 'στὸ τραπέζι... Ἔτσι θὰ φανῇ ὅτι ὁ λεκὲς τοῦ πανταλονιοῦ μου ἔγινεν ἀπὸ ἀπροσεξία τοῦ πατέρα, καὶ ἡ μητέρα δὲν θὰ με μαλώσῃ. Τί καλά!

Ἀλλ' ὁ Γιάγκος ἐλογάριαζε χωρὶς τὸν ξενοδόχον. Ἴσα-ἴσα ἐκείνην τὴν ὥραν ὁ πατέρας του ἐδιάβαζε τὴν «Κωμικοτραγικὴν Ἱστορίαν» τοῦ πρώτου φύλλου· καὶ ἡ μέθοδος τοῦ κ. Πονηρίδου τοῦ ἐφάνη τόσον ἀστεία, ὥστε ἤρχισε νὰ γελᾷ μὲ τὴν καρδιά του, νὰ σπαρταρίζῃ ἀπὸ τὰ γέλια, νὰ κάμνῃ τὰ πλέον ἀπότομα κινήματα...

—Μάνα μου! τὸ καλαμάρι!! τὸ καλαμάρι!!! ξεφωνίζει ὁ Γιάγκος.

Τὸ καλαμάρι εἶχεν ἐκσφενδονισθῆ μὲ τόσην ὁρμήν, ὥστε ὅλη ἡ μελάνη ἐχύθη ἐπάνω εἰς τὸ πανταλόνι τοῦ Γιάγκου, καὶ ὅταν εὑρέθη εἰς τὸ πάτωμα, ἦτο πλέον ἀδειανόν.

Ὁ πατέρας τοῦ Γιάγκου ἔπαυσεν ἀποτόμως τὰ γέλια, διότι ὁ Γιάγκος ἄρχισε τὰ κλάμματα.

—Τὸ πανταλόνι μου! πάει τὸ πανταλόνι μου! ἐθρηνολόγει ὁ Γιάγκος. Τί θὰ πῇ ἡ μητέρα ποῦ θὰ το ἰδῇ σὲ τέτοιο χάλι; Καὶ ἦταν τὸ κενούργιο μου. Χί, χί, χί!..

—Ἔννοια σου, παιδάκι μου, μὴν κλαῖς, ἐγὼ πταίω. Τί ἀπρόσεκτος ποῦ ἤμουν, νὰ μὴ συλλογισθῶ πῶς ἦταν καλαμάρι 'στὸ τραπέζι, καὶ νὰ κουνήσω ἔτσι τὰ χέρια μου. Μὰ φταίει λιγάκι καὶ ὁ κὺρ Ἀνανίας, ποῦ μ' ἔκαμε νὰ γελάσω τόσο. Ἄς εἶνε· ἐγὼ τώρα θὰ πάγω νὰ 'πῶ τῆς μητέρας σου νὰ μὴ σε μαλώσῃ...

Ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἐξαφνικὸν ἐκεῖνο, τὸ πρῶτον αἴσθημα τοῦ πονηροῦ Γιάγκου εἶνε χαρά, διότι ἐγλύτωσε τὴν τιμωρίαν τῆς μητέρας του. Ἡ πρώτη ἐκείνη κηλὶς ἐσκεπάσθη, καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Ἀλλ' ἴσα-ἴσα αὐτὸ τὸ «παραπάνω» ἤρχισε μετ' ὀλίγον νὰ τον λυπῇ. Ἡ πονηρία δὲν τοῦ βγῆκε σὲ καλό, διότι ἔχασεν ἕνα ὁλόκληρο πανταλόνι, καὶ ὄχι μόδον τὸ πανταλόνι, ἀλλὰ καὶ τὴν διασκέδασιν τοῦ ἀπογεύματος...

Ναί, ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐπῆγεν εἰς ἕνα βαπτίσι· ὁ δὲ Γιάγκος ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ εἰς τὸ σπίτι, διότι οὔτε τὸ καλὸ τοῦ πανταλόνι ἐκαθαρίζετο, οὔτε τὸ παλιό του ἤθελε νὰ φορέσῃ.

Καὶ μόνος εἰς τὸ σπίτι, ἔλαβε καιρὸν νὰ μετανοήσῃ δι' ὅ,τι ἔκαμε, καὶ νὰ ὑποσχεθῇ εἰς τὸν ἑαυτόν του, ὅτι αὐτὴ ἡ πονηρία θὰ ἦτο ἡ τελευταία...

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΦΘΟΓΓΟΙ

Διατί οἱ μουσικοὶ φθόγγοι ὠνομάσθησαν δό, ρέ, μί, φά, σόλ, λά, σί;

Ὅσοι ἐσπούδασαν μουσικήν, γνωρίζουν ὅτι ὁ Γουίδος δ' Ἀρέτζο, ὁ ἐφευρέτης τῆς μουσικῆς κλίμακος, ὠνόμασε τοὺς φθόγγους της οὕτω ἀπὸ μερικοὺς στίχους ἑνὸς λατινικοῦ ὕμνου. τὸν ὁποῖον ἐδίδασκεν εἰς τοὺς μαθητάς του, καὶ τῶν ὁποίων στίχων αἱ πρῶται συλλαβαὶ ἦσαν κατὰ σειρὰν u t, r e, m i, κτλ.

Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἓν ἄλλο ἀνέκδοτον περὶ τῆς ὀνομασίας αὐτῆς, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀρκετὰ ἔξυπνον.

Ὑπῆρχε, λέγει, κάποτε εἰς τὴν Ἰταλίαν βασιλεύς τις ὀνομαζόμενος Do. Μίαν ἡμέραν, ὁ βασιλεὺς αὐτὸς εἶπε πρὸς τοὺς υἱούς του :—Ὅποιος ἀπὸ σᾶς ἔλθῃ πρῶτος αὔριον τὸ πρωὶ καὶ μοῦ δείξῃ τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα, θὰ γίνῃ βασιλεὺς καὶ θὰ με διαδεχθῇ.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, εἰς ἀπὸ τοὺς υἱούς του, σηκωθεὶς πρῶτος, ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατρός του καὶ ἐφώναξε :

— Re mi fa! (βασιλέα μὲ κάμνει!)

Καὶ συγχρόνως, δείξας τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον, προσέθεσε :

— Sol la! (νὰ ὁ ἥλιος!)

— Si! (ναί!) ἀπήντησεν ὁ πατήρ, καὶ . . . ἡ μουσικὴ κλίμαξ ἔγινε!

Κατ' ἄλλους λογοπαίκτας πάλιν, ἡ μουσικὴ κλίμαξ ὀφείλεται εἰς μάμμην ἑλληνίδα, ἡ ὁποία εἶχεν ἔγγονον ὀνομαζόμενον Δῶρον καὶ τόσον πολὺ φαγᾶν, ὥστε καθημερινῶς τοῦ ἔψαλλε :

— Δῶρε, μὴ φᾷς ὅλα σύ!

ΑΙ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ

Μία σπουδαία ὁδηγία διὰ τοὺς φίλους μας.

Φαίνεται, ὅτι οἱ πλέον ἀξιολύπητοι ἄνθρωποι δὲν εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι στεροῦνται τἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλ' ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι, ἐν ᾧ τὰ ἔχουν, δὲν τὰ πολαμβάνουν ἀπὸ ἄγνοιαν!

Φαντασθῆτε, ἔξαφνα νὰ μὴν εἰξεύρῃ κανεὶς ὅτι ὑπάρχουν ἀτμόπλοια καὶ σιδηρόδρομοι, καὶ νὰ ταξειδεύῃ ἀκόμη μὲ μουλάρια καὶ μὲ καΐκια! ἢ νὰ μὴν εἰξεύρῃ ὅτι ὑπάρχουν πυρεῖα, καὶ νὰνάπτῃ ἀκόμη φωτιὰν μὲ τσακμάκια! (ἐρωτήσατε τὴν γιαγιάν σας νὰ σας 'πῇ τί εἶνε τὰ τσακμάκια') ἢ νὰ μὴν εἰξεύρῃ ὅτι ὑπάρχουν ταχυδρομεῖα, καὶ νὰ στέλλῃ τὰς ἐπιστολάς του μὲ ἐπιβάτην!

Θά μου εἰπῆτε, ὅτι οἱ σιδηρόδρομοι, τἀτμόπλοια, τὰ πυρεῖα, τὰ ταχυδρομεῖα, εἶνε τόσον κοινὰ καὶ διαδεδομένα σήμερον, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποῦ νὰ τ' ἀγνοῇ. Ναί· ἀλλὰ δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον μὲ ὅλα τἀγαθά, μὲ ὅλας τὰς εὐκολίας τοῦ πολιτισμοῦ. Πολλὰ πράγματα νέα ἀγνοοῦνται ἀκόμη, καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι βασανίζονται μὲ τὰς παλαιὰς μεθόδους.

Καὶ μία ἀπὸ τὰς εὐκολίας αὐτάς, τὸς ἀγνοουμένας ἀκόμη ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους, εἶνε καὶ αἱ ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαὶ (mandat de poste.)

Ὅταν λέγω «ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους», μὴ νομίσετε ὅτι λέγω καμμίαν ὑπερβολήν. Θά σας ὁμιλήσω μὲ ἀριθμούς : Ἀπὸ 100 συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως παραδείγματος χάριν, οἱ 10, μόνον οἱ 10 θὰ στείλουν τὴν συνδρομήν των διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, οἱ δὲ λοιποὶ 90 θὰ τὴν στείλουν δι' ἐπιστολῆς συστημένης.

Καὶ ὅμως, σήμερον, κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ Εἰκοστοῦ Αἰῶνος, ἐπιστολὴ συστημένη περιέχουσα χρήματα, εἶνε ἁπλούστατα... ἀναχρονισμός· εἶνε μία μέθοδος ἀνήκουσα εἰς τὸ παρελθόν. Διότι τὸ τελειότερον μέσον ἀποστολῆς χρημάτων εἶνε τώρα πλέον αἱ Ταχυδρομικαὶ Ἐπιταγαί. Εἶνε μέσον ταχύτερον, οἰκονομικώτερον καὶ ἀσφαλέστερον.

Ἂς ὑποθέσωμεν, ὅτι πρόκειται περὶ συνδρομητοῦ διαμένοντος εἰς τὸ Ἐσωτερικόν, ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος. Ὅπου σχεδὸν ὑπάρχει Ταχυδρομικὸν Γραφεῖον, ὑπάρχει καὶ Τμῆμα Ταχυδρ. Ἐπιταγῶν. Ὁ συνδρομητὴς αὐτὸς δὲν ἔχει παρὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον καὶ νὰ εἰπῇ : «Θέλω νὰ στείλω μίαν Ἐπιταγὴν 7 δραχμῶν εἰς τὰς Ἀθήνας, πρὸς τὸν κ. Νικόλαον Παπαδόπουλον, διευθυντὴν τῆς Διαπλάσεως.» Θὰ δώσῃ τὰς 7 δραχμάς, θὰ δώσῃ καὶ 30 λεπτὰ διὰ τὴν Ἐπιταγήν, θὰ πάρῃ μίαν ἀπόδειξιν, τὴν ὁποίαν θὰ φυλάξῃ αὐτός, καὶ θὰ γράψῃ ἐν Δελτάριον πρὸς κ. Παπαδόπουλον λέγων : «Σᾶς στέλλω διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς δραχμὰς 7, διὰ συνδρομήν μου τοῦ ἔτους 1901.» Ἐτελείωσε. Τριάντα λεπτὰ διὰ τὴν ἐπιταγὴν καὶ πέντε διὰ τὸ δελτάριον,—μὲ τριάντα πέντε λεπτὰ ἔκαμε τὴν δουλειάν του. Ἀλλὰ καὶ τὸ Δελτάριον ἀκόμη εἶνε περιττόν. Διότι, κάθε Ἐπιταγὴ ἔχει τὸ λεγόμενον Ἀπόκομμα (Coupon) ἕνα μέρος δηλαδή, τὸ ὁποῖον συμπληρόνει ὁ ἀποστολεύς, καὶ εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ ὁποίου εἰμπορεῖ νὰ γράψῃ πᾶσαν παραγγελίαν σχετικὴν μὲ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα στέλλει. Τί εὐκολία!

Ἂν δὲν ἤξευρεν ὅτι ὑπάρχει ἡ εὐκολία τῶν ταχυδρομικῶν Ἐπιταγῶν, ὁ ἴδιος συνδρομητὴς θὰ ἔστελλεν ἐπιστολὴν συστημένην, καὶ θὰ ἐξώδευε 40 λεπτὰ διὰ γραμματόσημον, καὶ ἄλλα 10 τοὐλάχιστον διὰ χαρτί, φάκελλον καὶ βουλοκέρι. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον εἶνε, ὅτι τὰ μὲν χρήματα τῆς Ἐπιταγῆς, δὲν χάνονται ποτέ, ἐν ᾧ μία συστημένη ἐπιστολὴ τρέχει τὸν κίνδυνον καὶ νὰ χαθῇ, καὶ νὰ κλαπῇ, καὶ νὰ παραβιασθῇ.

Σημειώσατε ἀκόμη, ὅτι οἱονδήποτε ποσόν, ἀπὸ τὸ μεγαλήτερον ὡς τὸ μικρότερον, καὶ ἕνα φράγκον ἀκόμη, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ το στείλῃ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, πληρώνων ὡς δικαίωμα ἀποστολῆς 30 λεπτὰ διὰ ποσὸν μέχρι 50 δραχμῶν, 50 λεπτὰ διὰ ποσὸν μέχρις 100 δραχμῶν, καὶ τὰ λοιπά.

Ἂς ἴδωμεν τώρα τὸν συνδρομητὴν τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ἐδῶ ἡ ταχυδρομικὴ Ἐπιταγὴ εἶνε ἀκόμη εὐεργετικωτέρα. Διότι, βλέπετε, ὑπάρχει καὶ ἡ διαφορὰ τοῦ νομίσματος. Ἔξαφνα ἕνας συνδρομητὴς ἀπὸ τὴν Τουρκίαν, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἀπὸ τὴν Ρουμανίαν, ἀπὸ τὴν Σερβίαν, ἀπὸ τὴν Βουλγαρίαν, τί νόμισμα νὰ ἐγκλείσῃ εἰς τὴν συστημένην ἐπιστολήν; Θὰ εὕρῃ ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα; Καὶ ἂν εὕρῃ, πόσας δραχμὰς πρέπει νὰ στείλῃ δι' 8 φράγκα χρυσᾶ; Νὰ βάλῃ εἰς τὴν ἐπιστολὴν χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ νομίσματα; Μέγας κίνδυνος κλοπῆς. Ἔπειτα εἰς πολλὰ Κράτη δὲν δέχονται ἐπιστολὰς συστημένας μὲ χρήματα· καὶ τότε πρέπει νὰ στείλῃ χρηματόδεμα, καὶ εἶνε ἄλλη φασαρία αὐτό. Ἢ θὰ καταφύγῃ εἰς τὸν σαράφην, καὶ θἀγοράσῃ τοκομερίδια ἑλληνικά, ἂν εὕρῃ, ἢ τοκομερίδια ξένα, τὰ ὁποῖα πολλάκις δὲν ἐξαργυροῦνται ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας· ἢ γραμματόσημα, τὰ ὁποῖα πωλοῦνται ἐδῶ μὲ ἔκπτωσιν, κτλ.

Ὅλους τοὺς κινδύνους τῆς συστημένης ἐπιστολῆς, καὶ ὅλας τὰς δυσκολίας τοῦ νομίσματος, εἰμπορεῖ νὰ τὰς ἀποφύγῃ, διὰ τῆς Ταχυδρομικῆς Ἐπιταγῆς.

Μὲ ὅλα τὰ Εὐρωπαϊκὰ Κράτη, ἐκτὸς τῆς Ρωσσίας, ἡ Ἑλλὰς ἔχει σύμβασιν ἐκδόσεως Ταχυδρομικῶν Ἐπιταγῶν. Ἑπομένως, ὁ συνδρομητὴς τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ὁποῦδήποτε καὶ ἂν εὑρίσκεται ἐκτὸς τῆς Ρωσσίας, εἰμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον (οἱ δὲ ἐν Τουρκίᾳ, εἰς τὰ ἐκεῖ Γαλλικὰ ἢ Αὐστριακὰ Ταχυδρομεῖα,) νὰ δώσῃ τὰ 8 φράγκα του, πληρώνων εἰς νόμισμα τοῦ τόπου του, καὶ νὰ στείλῃ τὴν συνδρομήν του ἁπλούστατα καὶ ἀσφαλέστατα.

Κατόπιν αὐτῶν, θὰ ὁμολογήσετε πιστεύω, ὅτι δὲν εἶνε πρακτικὸς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπιμένῃ νὰ στέλλῃ συστημένας ἐπιστολάς, ἀφ' οὗ ἔμαθε πλέον τί εἶνε αἱ Ταχυδρομικαὶ Ἐπιταγαί. Δὲν θὰ ὁμοιάζῃ, καθὼς σᾶς ἔλεγα εἰς τὴν ἀρχήν, μ' ἐκεῖνον ποῦ ἀνάπτει φωτιὰν μὲ τσακμάκια, ἀφ' οὗ ὑπάρχουν πυρεῖα;

Θὰ μ' ἐρωτήσετε : Καὶ ὅσοι ζοῦν εἰς μικρὰ χωρία τῆς Ἑλλάδος, τὰ ταχυδρομεῖα τῶν ὁποίων δὲν ἔχουν τμῆμα Ἐπιταγῶν, ἢ εἰς Κράτη τὰ ὁποῖα δὲν ἀνταλλάσσουν Ἐπιταγὰς μὲ τὴν Ἑλλάδα, ἢ εἰς μέρη τῆς Τουρκίας, ὅπου δὲν ὑπάρχουν Γαλλικὰ ἢ Αὐστριακὰ Ταχυδρομεῖα; Ἔ, αὐτοὶ πλέον εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τραπεζιτικὰς ἐπιταγάς, τοκομερίδια, γραμματόσημα καὶ χαρτονομίσματα εἰς ἐπιστολὰς συστημένας, κατὰ τὸ παλαιὸν σύστημα. Ἀνάγκα καὶ θεοὶ πείθονται.

ΦΙΛΟΠΡΟΟΔΟΣ

Γ. Γ.—Ὅσοι ἀναγκάζονται νὰ στέλλουν πιάστρα, πρέπει νὰ λογαριάζουν 5 πιάστρα διὰ κάθε φράγκον χρυσοῦν· (δηλαδὴ διὰ τὰ 8 φρ. τῆς συνδρομῆς πρέπει νὰ στείλουν 40 πιάστρα.) Οἱ ἐν Ρωσσίᾳ, οἱ μὴ ἀπολαμβάνοντες τοῦ εὐεργετήματος τῶν Ἐπιταγῶν, εἰμποροῦν νὰ ἐσωκλείουν χάρτινα ρούβλια ἢ ρωσσικὰ γραμματόσημα εἰς συστημένην ἐπιστολὴν (χωρὶς νὰ δηλόνουν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον ὅτι περιέχει χρήματα, διότι τότε δὲν την δέχονται,) ἢ νὰ στέλλουν τὴν συνδρομήν των πρὸς τὸν ἐν Ὀδησσῷ καθηγητὴν κ. Ἀναστάσιον Μάλτον, (Alexandrovski Prospect No 3) ἀντιπρόσωπον τῆς Διαπλάσεως καθ' ὅλην τὴν Ρωσσίαν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Καθηγητὴς τῶν Μαθηματικῶν ἐρωτᾷ τὸν Τάκην ἂν εἰξεύρῃ τὸ μάθημα.

— Μάλιστα, κύριε καθηγητά, ἀπαντᾷ ὁ Τάκης· τὸ εἰξεύρω *κατὰ προσέγγισιν.*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δίοπτος τῆς Θαλάσσης.

* * *

Ἓν ὑστερόγραφον :

«Τὴν παροῦσάν μου στέλλω «Poste restante» καὶ φρόντισε νὰ τὴν ζητήσῃς ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον.»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαρσυναλοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΕ λίγα λόγια θὰ ἀπαντήσω σήμερον εἰς ὅλους, διότι αἱ ἐπιστολαὶ τῆς ἑβδομάδος αὐτῆς εἶνε πάρα πολλαί, ὁ δὲ τόπος ὀλίγος.

Μὲ λίγα λόγια ἐπίσης, ἀλλὰ θερμότατα καὶ ἐγκάρδια, θὰ εὐχαριστήσῃ δι' ἐμοῦ καὶ ὁ κ. Φαῖδων τοὺς φίλους μας ἐκείνους, ὅσοι ἐπροθυμοποιήθησαν ἀμέσως νὰ τῷ ἐπιστρέψουν τὰς Ἀγγελίας τῶν *Δεσποινίδων* του μὲ τὰς ὑπογραφὰς των καὶ μὲ τὸ ἀντίτυπον τοῦ βιβλίου.

Διὰ τοὺς λύτας τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. — Ὁ φίλος μου Ἀνδρέας Σκέφερης συνέταξε Λεξιλόγιον κυρίων ὀνομάτων (ἀρχαίων πόλεων, θεῶν, νηρηΐδων, νυμφῶν, ἡρώων, στρατηγῶν κτλ. κτλ.) χρησιμώτατον διὰ τοὺς κατάγτι νομένους εἰς λύσιν ἢ σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Τὸ Λεξιλόγιον τοῦτο σκοπεύει νὰ τὸ ἐκδώσῃ, κινούμενος ἐκ πατριωτικῶν λόγων, διότι δλην τὴν ὠφέλειαν, ἡ ὁποία θὰ προκύψῃ ἐκ τῆς ἐκδόσεως, θὰ καταθέσῃ εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Ἑλληνοπαιδος. Παρακαλεῖ λοιπὸν τοὺς φίλους μου, ὅσοι θὰ ἤθελαν νὰγοράσουν τὸ βιβλίον του μετὰ τὴν ἔκδοσιν— θὰ τιμᾶται 1 φράγκον.—νὰ τοῦ το δηλώσουν ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν δι' ἐπιστολῆς των ὡς ἑξῆς: *Πρὸς τὸν κ. Ἀνδρέαν Δ. Σκέφερην, εἰς Λευκάδα.* Καὶ ἂν αἱ δηλώσεις αὗται θὰ εἶνε ἀρκεταί, τότε θὰ προβῇ εἰς τὴν ἔκδοσιν.

Σπαρτιᾶτις Κελωνίς, τὸ ψευδώνυμον ποῦ ζητεῖς εἶνε ἐλεύθερον καὶ εἰμπορεῖς νὰ το λάβῃς. Αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές

Ἄνθος Ἀνθέων [Ε] πραγματικῶς, σοῦ ἀξίζει τὸ Εὔσημον διὰ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰ Μικρὰ Μυστικά.

Διαψευσθεῖσα Ἐλπίς, θὰ λάβω ὑπ' ὄψει μου τὴν παράκλησίν σου. Ἀλλὰ διατί νὰ εἶσαι τόσον ἀνυπόμονος; Δὲν παραδέχεσαι ἄρα γε ὅτι ἡ ὑπομονὴ εἶνε προτέρημα;

Φάσμα τῆς Νυκτὸς [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν. Εἰς τὸ χέρι σου εἶνε νὰ διακριθῇς φέτος καὶ νὰ μὴ ζηλεύῃς κανένα. Φθάνει νὰ φαίνεσαι συχνότερα.

Ἀρχιναύαρχε Εὐρυδιάδη [ΕΕΕ] κ' ἐγὼ θὰ ἐπεθύμουν πολὺ νὰ δημοσιευθῇ αὐτὴ ἡ ὡραιοτάτη ἐπιστολή. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔχω τόπον, πρέπει νἀρκεσθῇς εἰς τὰ τρία εὔσημα.

Κύριοι καὶ κυρίαι! σέβας εἰς τὴν *Ζωηρὰν Φλόγα*! Ἔγινε δεκαὲξ ἐτῶν, καὶ τοῦ λοιποῦ, κατὰ τὸν Νόμον, θὰ κατατάσσεται εἰς τὴν Μεγάλην Τάξιν. Μοῦ το γράφει σήμερον εἰς μίαν ὡραίαν ἐπιστολὴν [Ε] καὶ βέβαια «κάποιος φούρνος θὰ γκρεμίσῃ», διότι αὐτὴ ἡ φίλη μου γράφει πολὺ σπανίως ...

Δημήτριε Ι. Ἀποστολίδη, ἡ διεύθυνσις τοῦ Μαυρογιάννη εἶνε ὅπως τὴν εἶδες εἰς τὴν Δημοσίευσιν, ὡστε εἰμπορεῖς καλλίστα νἀποταθῇς πρὸς αὐτὸν ἀπ' εὐθείας, ἄνευ τῆς μεσολαβήσεώς μου. Καὶ αὐτὸ γίνεται δι' ὅλας τὰς Δημοσιεύσεις.

Ἀργυρᾶ Παυσόλιντος, ἔχεις τὰς θερμοτάτας εὐχάς μου, καθὼς καὶ ὅλου τοῦ σπιτικοῦ, διὰ τοὺς εὐτυχεῖς ἀρραβῶνας τῆς ἀδελφῆς σου. Σ' εὐχαριστῶ δὲ ποῦ εἶχες τὴν καλωσύνην νὰ μάς ἐνθυμηθῇς καὶ νὰ στείλῃς τόσον ὡραῖα κουφέτα. Νὰ ζήσουν!

Ψάρι τῆς Ξηρᾶς, τὰ παλαιὰ αὐτὰ φυλλάδια, ποῦ χρησιμοποιοῦνται ὡς περικαλύμματα τῶν νέων, εἶνε φύλλα ὅλως διόλου περιττὰ καὶ ἄχρηστα, εἴτε σχισμένα εἰς κανένα μέρος, εἴτε στραβοτυπωμένα, εἴτε λερωμένα κτλ. Ὥστε μόνον κατὰ τεμάχια εἰμποροῦν νὰ χρησιμεύσουν, καὶ δι' αὐτὸ γίνονται περικαλύμματα

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα, μικρούλα μου *Ἐλενίτσα Στυλιανίδου*. Διατί δὲν πέρνεις κανένα ψευδώνυμον, νὰ μου γράφῃς κάποτε;

Τρικυμιώδη Μαλέα [ΕΕ] μὲ μεγάλην χαρὰν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, ὑποθέτω δὲ ὅτι μὲ τὴν ἰδίαν χαρὰν καὶ οἱ φίλοι μου σ' ἀπαναβλέπουν μετὰ τόσον καιρόν. Ἡ περιγραφή σου ὡραιοτάτη. Σ' εὐχαριστῶ θερμότατα καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας.

Αἰθήρ [Ε] ἡ Μαγικὴ Εἰκών σου πολὺ εὐφυής, ἀλλὰ ὄχι καὶ τεχνικὰ σχεδιασμένη, ὥστε νὰ δημοσιευθῇ. Ναί, περὶ τοῦ «Ὀρενδκου» ἔμαθες πολὺ σπουδαῖον μυστικόν, ἀλλὰ θὰ χάσῃς τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν θὰ αἰσθανθοῦν οἱ συνάδελφοί σου, ὅσοι θὰ το μάθουν ἔξαφνα ....

Νοσταλγοῦσα Ἑλληνὶς [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν μὲ τὰς ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ «Μικροῦ Λόρδου». Ὁ συγγραφεὺς τῶν «Ἀνεψιῶν τοῦ κ. Βῶρκε» εἶνε ἄγνωστος, διότι τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἐδημοσιεύθη ἀνωνύμως. Τὸ *πορτμονταὶ* ἑλληνικὰ λέγεται βαλάντιον, τὸ δὲ *μαντὸν* μετεφράσθη θαλψιχείριον, ἀλλὰ δὲν μου ἀρέσει καθόλου αὐτὴ ἡ λέξις.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι: ἡ *Θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν* δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς *Αὔρας τῆς Κερκύρας* προταθεῖσαν Ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολὴ μὲ τόνομά της.— ὁ *Δημ. Ν. Ζορμπᾶς* πληροφορεῖ τὴν *Πενθοῦσαν Καρδίαν*, ὅτι δύναται νὰ εὕρῃ τὸ ψευδώνυμόν του, ἂν ἑνώσῃ χρῶμα, ποτάμι καὶ ἄρθρον· — αἱ *Ἀδελφαὶ Φαρμακίδου* ἀνταποδίδουν τὴν ἀγαπητὴν των *Αὔραν τῆς Κερκύρας*—ἡ *Ναυσικᾶ* ἐρωτᾷ τὴν *Κατσαρομάλλαν* ἂν δέχεται νὰ τῆς φανερώσῃ νόμιμα τῆς δι' ἐπιστολικοῦ δελταρίου, διὰ νὰ τῆς το φανερώσῃ κ' ἐκείνη.—Αὗται αἱ πληροφορίαι ἦσαν ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα· διὰ τὰς σημερινὰς δὲν ἔχω τόπον, καὶ ὅσοι μοῦ ἔγραψαν τίποτε σπουδαῖον, παρακαλοῦνται νὰ το ἐπαναλάβουν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Σκόνην ἐσῶν Ἀθηνῶν* (Σ. Μ. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον·) *Κορινθιακὸν Κῦμα* (Ι. Ο αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Θαλάσσιον Κῦμα* (χωρὶς ἀρχικά· φίλησέ μου καὶ τὴν *Μικρούλαν Μαρίαν* καὶ εἰπέ της ὅτι αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ ψευδώνυμόν της·) *Περώδη Νάξον* (Μ★★★ αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον·) *Γλυκὺν Ζέφυρον* (Δ. Α. [Ε] καὶ διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν·) *Σοφὸν Σολομῶντα* (Ν. Δ Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Νέμον* (Π. Σ. ἰδοὺ τὸ προτιμώμενον·) *Ἀκτῖνα Ἐλευθερίας* (Θ. Π.) *Εὔσημον Ἴον* (Ε. Α. νὰ μου φιλήσῃς καὶ τὸν μικρὸν ἀδελφόν, ποῦ ἐξετρελλάθη μὲ τὸν Φασουλάκην·) *Ἀρχιστράτηγον Μπόβαν* (Κ. Ρ.) *Ἀετίδεα* (Α. Π.) καὶ *Χιονισμένον Βράχον* (Μ. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν : τὸ *Ἄνθος τῆς Τρομερῆς* μὲ τὴν *Χαλιμᾶν*, (τὴν ὁποίαν γνωρίζει.) *Ἄνθος τοῦ Μαΐου*, *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι* καὶ *Ὡραίαν Ἑλλάδα* — τὸ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* μὲ τὴν *Καρδερίναν*, *Νοσταλγὸν Ἑλληνα* καὶ *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* — ὁ *Ἔνας* μὲ τὴν *Πειραϊκὴν Αὔραν*, *Αὔραν τῆς Κερκύρας* καὶ *Ρωσσικὴν Καραμέλλαν* — ἡ *Ἑλληνικὴ Φουστανέλλα* μὲ τὴν *Γρυτάραν*, *Κυκλαδίτην*, *Χαλιμᾶν* καὶ *Τριανταφυλλένιον Κάμπον* — ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* μὲ τὴν *Ἐνδοξον Ψαριανὴν*, *Ματαρίνι τῆς Χίου* καὶ *Ζηλεμένην Βοσκοπούλαν* — ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τὸν *Ἀφρικανόν*, *Νέον Ναύτην*, *Ὡραίους Πρίγκιπας*, *Ναβουχοδονόσορα* καὶ *Ἐθνικὸν Ἥρωον* — ἡ *Μαργαριτοφόρος* μὲ τὸ *Μαραμένον Φύλλον*, *Ἥλιον τῆς Αὐγῆς*, *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* καὶ *Κρητικὸν Καστανον* — ἡ *Ταγγαρέλλα* μὲ τὸν *Ἀφρικανόν*, *Ἀνεμοστρόβιλον* καὶ *Ἥφαιστον* ὁ *Κεραμιδόγατος* μὲ τὴν *Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν* (τὴν ὁποίαν γνωρίζει,) *Ἴον* τοῦ *Ἀγροῦ*, *Ἐνδοξον Ψαριανὴν* καὶ *Ψαρόμυαλον* — τὸ *Χρυσὸ Ψαράκι* μὲ τὴν *Φωσφορίζουσαν Θάλασσαν*, *Ποιμενίδα τοῦ Πηλίου* καὶ *Πειραϊκὴν Αὔραν* — ἡ *Ἀΐσσα* μὲ τὴν *Κρητικὴν Σημαίαν* καὶ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* — τὸ *Τὶς Τάκα* μὲ τὴν *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*, *Ὡραίαν Ἑλλάδα* καὶ *Κεντρί* — ὁ *Νοσταλγὸς Ἕλληνα* μὲ τὸν *Υἱὸν τῆς Νυκτός*, *Καραγκιόζην καὶ Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν* — ἡ *Μελαγχολικὴ Σεληνολάτρις* μὲ τὸν *Ἀιθέρα τοῦ Μωρέως*, *Χρυσῆν Ἀνθοδέσμην* (μὲ τόνομά της,) καὶ *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας* — ἡ *Μαγικὴ Εἰκὼν* μὲ τὴν *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*, *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν*, *Ἑλληνίδα τοῦ Βορρᾶ* καὶ *Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου* — ὁ *Λεοπάρδαλις* μὲ τὸν *Αἰλουρον*, *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα*, *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* καὶ *Αἰγιταλαν Ἀθηνᾶν* — τὸ *Νευρόσπαστον* μὲ τὸ *Ἀυσόχαρτον*, *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* καὶ *Ἐξόριστον Ἑλληνίδα* — ὁ *Σιροκολεβάντες* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Καρδίαν*. *Κεντρί*, *Ἀεροστατον* καὶ *Ποιμενίδα τῆς Ἀίρης* — ἡ *Πειραϊκὴ Αὔρα* μὲ τὴν *Ἰτύ*, *Ἐλαφρὰν Ἄκατον* καὶ *Ἀμυγδαλιὰν τῆς Κρανάης*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Φάρον τῆς Μυκόνου* (εὐχαρίστως θὰ δεχθῶ καὶ τὸν ἀδελφόν σου·) *Παρασκευὴν Γ. Τσουβαλτζῆ* (θὰ εἶδες εἰς τὸ προηγούμενον τὸ ψευδώνυμόν σου· σήμερον θέλω ἂν καὶ ἀργά, νὰ σ' εὐχηθῶ διὰ τὰ γενέθλιά σου·) *Σοφὸν Πιττακὸν* (τὸ ἔστειλα·) *Ἀνυπόμονην Καρδίαν* (εὐτυχῶς δὲν εἶχε δημοσιευθῆ τὸ δελτίον ὅταν μοῦ ἐπεστράφη ἡ ἀπόδειξις· ἄλλως θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ σ' εὐχαριστήσω.) *Συριανὸν Ὁρίζοντα*, *Καλῶς Ὥρισες* (γνωρίζω τὴν ἀγάπην σου, καὶ εἶνε περιττὸν νὰ δικαιολογήσαι·) *Γεράσιμον Α. Λασκαράτον* ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ἰδέαν σου, τὴν ὁποίαν κ' ἐγὼ ἀπὸ καιρὸν μελετῶ.) *Ἀνήσυχον Πνεῦμα* (ἔστειλα·) *Κρητικὸν Καστανον* (φίλησέ μου καὶ τὴν ἀδελφούλαν σου, ποῦ εἶνε ἐνθουσιασμένη μὲ τὸν Ροβενσῶνα Φασουλάκην·) *Δίχρωμον Φούξιαν* (ἡ ὁποία μοῦ ἔ-

καμε καὶ τέταρτον ξεσπάθωμα! [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ὁ κ. Φαιδὼν σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις·) *Ναβουχοδονόσορα* (ἀλήθεια, πλῆθος ζιαδόχων εἶνε εἰς τὸ σπίτι σας· νὰ μου ζήσετε· θὰ διαβιβάσω εἰς τὴν συνεργάτριάν μου Δόα Ἀριάδνην τὰ συγχαρητήριά σου·) *Γηραιὸν Νεῖλον, Κωνσ. Δημ. Ρέτον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ὡραίαν κάρταν·) *Μικρὰν Χωριατοπούλαν* (καθόλου δὲν μ' ἐκούρασεν ἡ ἐπιστολή σου· ἀπεναντίας μὲ χαρίστησε πολὺ σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες·) *Συνταφώδη Ἡμέραν* (εἶμαι πολὺ εὐτυχής, ποῦ σου ἀρέσουν τόσον τὰ ἐφετεινά ἔργα, καὶ ποῦ μὲ ἀγαπᾷς τόσον πολύ·) *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* (εὐχαρίσεως·) *Ἀνοιξιάτικην Βραδυάν* (δὲν γνωρίζω νὰ σε πληροφορήσω· αἱ προτάσεις σου ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς·) *Λευκὸν Κρῖνον* (ὡραῖα τὰ Παιδ. Πνεύματα· αἱ Ἀσκήσεις ὅμως δὲν εἶνε δεκταί, παρὰ διὰ Διαγωγισμόν, καὶ σε παραπέμπω εἰς τὸ Β' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ· σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἀλλὰ παράπονα νὰ μὴ μου γράψῃς ἄλλην φορὰν· διακρίσεις δὲν κάμνω, ὅλους σὰς ἀγαπῶ ἐξίσου·) *Ἀρχαίαν Σπάρτην Ἐθνικὴν Ἑορτήν, Ἀεροναυτοπούλαν* (μὰ δὲν τα εἴπαμεν; αἱ προτάσεις γίνονται ἀπὸ ψευδώνυμον πρὸς ψευδώνυμον·) *Κατσαρομάλλων* ([ΕΕ] ὅλα καλά, ἀλλὰ κύτταξε νὰ μὴν ἀλλάξῃς τὸ ψευδώνυμόν σου χωρὶς λόγον, γιατὶ πάει, δὲν ἔχεις εὔσημα, ὅσον ὡραῖα γράμματα καὶ ἂν γράφῃς· τώρα, βλέπεις, σὲ ξεύρουν ὅλοι ὡς Κατσαρομάλλων, εἰμπορεῖ νὰ ξεσγουρώσουν τὰ μαλλιά σου;) *Ὁράτιον Κόκλην* (αὐτὴ ἡ ἀργοπορία δὲν πειράζει· πειράζει ποῦ δὲν μου γράφεις ποτέ·) *Μυστηριώδη Φύσιν* (θὰ ὁμολογήσῃς ὅτι ἡ μαμᾶ σοῦ ἔκαμε φέτος τὸ καλλίτερον δῶρον·) *Ἀνδρέαν Γ. Σταματόπουλον* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸν φίλον ποὺ μου ἐσύστησες· ἀλλὰ διὰ ψευδώνυμον πρέπει νὰ μου γράψῃ ἰδιοχείρως·) *Μαραμένον Φύλλον* (τὸ ὁποῖον θὰ κολουθήσῃ τὸ λαμπρὸν παρράδειγμα τῆς *Κωτηλάτιδος Κύθνου*, εὖγε τον!) *Παρθενῶνα* (εἶπα ὅτι ὁ «Ὀρενδκος» θὰ διαρκέσῃ ὅλον τὸ ἔτος· αἱ δὲ «Ἀνεψιαὶ» ἓξ ἕως ἑπτὰ μῆνας·) *Γεράσιμον Καρασυλάνην* (ὁ κ. Ξενόπουλος σ' εὐχαριστεῖ ἀπὸ καρδίας·) *Ξανθὴν Βοώπιδα, Κωτηλάτιδα Κύθνου* ([Ε] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ Λαυρίου· πολὺ ἐγέλασα μὲ τὸ ἐπεισόδιον·) *Δροσούλαν τῆς Ὄσσης, Καυκασίαν* (ἔλαβα τὴν φωτογραφίαν σου καὶ θὰ τὴν δημοσιεύσω πολὺ γρήγορα·) *Κάλυκα Ρόδου* (αἴνιγμα δι' ἐμὲ ἡ ἐπιστολή σου· σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μου ξαναγράψῃς καὶ νὰ ἐξηγηθῇς καλλίτερα, διότι δὲν ἐνόησα τίποτε· λέγε τα καθαρά·) *Κρητικὸ Ναυτόπουλο* (ἡ ἀδελφή σου πρέπει νὰ μου γράψῃ ἰδιοχείρως· προτάσεις μὲ ὀνόματα δὲν δημοσιεύονται·) *Πᾶς με λενε* (ἡ ἀπάντησίς σου εὐφυεστάτη· ἡ διαφορὰ τῶν δρ. 2,20 δὲν θὰ προέκυπτεν, ἂν ἔστελλες τὸ ποσὸν διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς·) *Ἄνθος τῶν Λειμώνων* (ἐννοεῖται ὅτι θέλω νὰ μου γράψῃς ὅλην τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἀναμένω·) *Ἔνσαρκον Ἔαρ, Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* (κ' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι φέτος δὲν θὰ σου γλυτώσῃ . . .) *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα* (αὐταὶ εἶνε ἐξαιρέσεις, καὶ δὲν πρέπει νὰ σου κάμνουν ἐντύπωσιν· νὰ ἤξευρες πόσας συνδρομητρίας ἔχω καὶ δεκαοκταετεῖς ἀκόμη! . .) *Γ. Κορφιατόπουλον* (ὄχι, δὲν εἶνε δυνατόν·) *Μαρίκαν Ἀντωνίου* (χαίρω ποῦ εἶσαι τώρα καλά· ὁ πατέρας σου ἔχει πολὺ δίκαιον· πρέπει νὰ μου γράψῃς·) *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* (ἔσει σιγὰ-σιγὰ θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν τελειότητα, ἢ τούλάχιστον πλησίον εἰς αὐτήν, διότι τὴν τελειότητα δὲν τὴν φθάνει κανείς·) *Δίκαιοτέκνην Ι. Οἰκονομίδου* (σημείωνε πάντοτε καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου· ἥρωες καὶ ἡρωΐδες ἐπεκράτησε νὰ λέγωνται τὰ κύρια πρόσωπα τῶν μυθιστορημάτων, χωρὶς νὰ εἶνε καὶ πραγματικοὶ ἥρωες· καὶ τοῦτο, ἐπειδὴ τὰ πρῶτα ἔπη καὶ μυθιστορήματα διηγοῦντο ἱστορίας ἡρώων·) *Γλυκύφεγγαν Σελήνην, Κιονοσκεπῆ Δίρφην, Φάρον τοῦ Βοσπόρου, Δυσόχαρτον*, (κ' ἐγὼ χαίρω πολὺ ποῦ θὰ σ' ἔχωμεν πάλιν εἰς τὴν συντροφίαν μας·) *Πεκραμένην Καρδούλαν, Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν Ὡραίους Πρίγκιπας* (βεβαίως, ἡ ἰδέα εἶνε πολὺ καλή· ἀλλ' ἀπαιτεῖ καιρὸν διὰ νὰ ἐκτελεσθῇ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ, δυστυχῶς δέ, καιρὸν δὲν ἔχομεν·) *Μικρὸν Γεωνασιόπαιδα* (θὰ μου στέλλῃς ἀπὸ μίαν ταινίαν, ὁσάκις κάμνῃς παραγγελίαν τόμων, Μ. Μυστικῶν, βιβλίων κτλ. σ' εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ δεύτερον ξεσπάθωμα·) *Ρωμαῖον Κικέρωνα* (δύνασαι, ἀποτεινόμενος κατ' εὐθεῖαν πρὸς ἓν τῶν μελῶν, ὁποιον γνωρίζεις·) *Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον* (ἔλαβα καὶ ἔστειλα·) *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* (ἐλήφθη ἐγκαίρως·) *Αὐθέντην τοῦ Μωρέως* (ἔγινε καλὰ ἡ ἀδελφή σου; καλῶς νὰ ἔλθῃς·) *Βράγον τῆς Κρανάης* (ἔστειλα) *Ρομαντικὴν Καρδίαν* (σὲ παρακαλῶ νὰ διαβιβάσῃς τὰ θερμότατα συλλυπητήριά μου εἰς τὴν φίλην μου, διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ πατρός της·) *Τρικυμίαν* (μὰ τί ἔγινες τόσον καιρόν; τόσον σπάνια θὰ μου γράψῃς σύ; λυποῦμαι ποὺ ἔτυχε σήμερα νὰ μὴν ἔχω τόπον διὰ πληροφορίας·) *Βάδεν Πάουελλ* (πῶς θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν τῶν Δώρων·) *Ἀγριοτριαντάφυλλιαν* (ἐλήφθη· θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ ἐπαίζατε παιδικὰς κωμῳδίας, ἀφ' οὗ εἰσθε παιδιά·) *Ἑλληνικὴν Φουστανέλλαν* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς ἐνεγράφη·) *Τοσύγχραν* (ἔστειλα· τὸ ὄνειρον μοῦ ἤρεσε πολύ·) *Φασουλάκην* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· ὁ κ. Φαιδὼν σ' εὐχαριστεῖ πολύ, διότι δὲν ἠρκέσθης μόνον νὰ ἐγγραφῇς εἰς τὸ βιβλίον του, ἀλλ' ἐκράτησες τὴν Ἀγγελίαν διὰ νὰ ἐγγράψῃς καὶ ἄλλους· αἱ προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν γίνονται ἀπὸ ψευδώνυμον πρὸς ψευδώνυμον, κατὰ κανόνα ἀπαράβατον· δὲν το εἶδες εἰς τὸ ἐφετεινὸν Ὁδηγόν;) *Ἀγάκι τοῦ Γαλατερῆ* (εὐχαρίστως·) *Μικρὰν Ἀνθοκόμον* (βραβεῖον ἔστειλα· καὶ εἰς ἀνώτερα·) *Ναυσικᾶν, Ἀλεποῦν* (ἔστειλα τοὺς τόμους χρυσοδέτους· φίλησέ μου καὶ τὸν *Φρόνιμον*·) *Μεσολογγιτάκι* (χαίρω ποὺ σου ἀρέσουν τόσον τὰ ἐφετινὰ μυθιστορήματα· εὐχομαι καλὰς προόδους εἰς τὰ μαθήματα, ἂν καὶ δὲν ἀμφιβάλλω·) *Σιναχωμένον Ποντικόν, Πάμισον* (ἀδύνατον εἰς τὴν δεκπεραίωσιν ποτὲ δὲν γίνεται λάθος·) *Ἀριστέα* ([Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν·) *Μέλισσαν* (ἀπὸ τὰ δύο, τὸ ἓν θὰ δημοσιευθῇ·) *Ἀργυρᾶν Στρίκταν* (ἔστειλα· ἀνταποδίδομαι τὴν *Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας* καὶ χαιρετῶ τὸν καλόν σας πατέρα·) *Ἑλληνα Σημαιοφόρον* (ἔστειλα·) *Υἱὸν τοῦ Οὐρανοῦ* (ἐλπίζω·) *Ἀνεμοζάλην* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· τὸ τετράδιον νὰ το δώσῃς εἰς τὴν *Εἰρωνείαν τῆς Εἱμαρμένης*·) *Ἰωάννην Λ. Σολιάτην* (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὡραίαν κάρταν·) *Μυστικὴν Φωνὴν* (θὰ ἐστάλη, πρὶν φθάσῃ τὸ τετράδιόν σου μὴν ἀνησυχῆς·) *Δ. Ν. Παναγιωτόπουλον* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸν νέον φίλον ποὺ μου ἔκαμες· ἀλλὰ διὰ ψευδώνυμον πρέπει νὰ μου γράψῃ ὁ ἴδιος·) *Ξενιτευμένην Σινωπίδα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Φεβρουαρίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20 Μαρτίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέλει νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ἓν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

46. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου θὰ εὕρῃς εἰς πᾶσαν κεφαλὴν
Τὸ δεύτερόν μου εἶνε εἰς τὴν Γραμματικήν,
Στὸ σύνολόν μου βλέπεις οὐράνιόν τι σῶμα,
Ποῦ ἴσως δὲν το εἶδες εἰς τὴν ζωήν σου ἀκόμα!

Ἐστάλη ὑπὸ Πολυμνίας Λασκάρεως.

47. Δημῳῶδες Αἴνιγμα.

Μακρὺς μακρὺς καλόγερος,
Καὶ κόκκαλα δὲν ἔχει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μελίσσης.

48. Συλλαβόγριφος.

Εἶνε ζῶον· κ' ὅλοι οἱ λῦται
εὐκολώτατα θὰ ἰδοῦν,
Ἢν ἓν μόριον κ' εἰς φθόγγος
μουσικῆς τὸ ἀποτελοῦν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θωρακίτου.

49. Στοιχειόγριφος

—Πές μου, φίλε, τόνομά σου.
—Τόνομά μου τί γυρεύεις;
Ἂν μὲ ἀποκεφαλίσῃς
Καὶ ἂν μὲ ἀξυτονίσῃς,
Θὰ μακοῦς καὶ θὰ χορεύῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ψάρι τῆς Ἤπείρου.

50. Δεκτυωτόν.

★ ★ ★ ★ ★ ★ Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστε-
★ ★ | ★ ★ ρίσκοι διὰ γραμμάτων, ὥ-
★ ★ ★ ★ ★ ★ στε καθέτως καὶ ὁριζον-
★ ★ ★ ★ τίως νὰ ἀναγνώσκωνται κα-
★ ★ ★ ★ ★ ★ τὰ σειράν: α') πόλις ἑλλη-
★ ★ ★ ★ νική. β') πόλις ἑλληνική
★ ★ ★ ★ ★ ★ ἐπίσης· γ') κῆρυξ βροντό-
φωνος δ') φιλόσοφος ἀρχαῖος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρητικοῦ Κωνσ/νου.

51. Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς:

Ι Γ Ι Ε Ν
Τ Ε Α Κ Ι
Σ Μ Α Λ Ρ
Ε Ν Α Ι Ε
Δ Ο Φ Ο Π

Ἐστάλη ὑπὸ Θησέως Α. Πινδίου.

52. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις.

Ὁ διδάσκαλος: — Τί μέρος τοῦ λόγου εἶνε ὁ . . . . . ;

Ὁ μαθητής: — Ὄνομα ἐπίθετον.

Ὁ διδάσκαλος: — Μπᾶ! Καὶ πῶς κάμνουν λοιπὸν τὰ τρία γένη;

Ὁ Μαθητής: ὁ —..... ἡ ..... τὸ .....

Ὁ Διδάσκαλος: —Μὰ τί λές, παιδί μου! Τὸ ἀρσενικὸν εἶνε ἀρχαῖος Βασιλεύς, τὸ θηλυκὸν ἡ κάτοικος νήσου, καὶ τὸ οὐδέτερον ἁπλοῦν συγχριτικόν!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχικουτσοῦλιακα.

53. Κρυπτογραφικόν.

1 2 2 3 4 5 6 7 8 9	= Τὸ ὄνειρόν μας.
2 5 6 7 9	= Ἄγγελον.
3 2 8 5 9	= Οὐράνιον σῶμα.
4 1 7 6 5 2 8 9	= Πόλις τῆς Ἰταλίας.
5 5 5 9	= Ὑγρόν.
6 2 8 4 8 5 9	= Ἱστορικὸς ἀρχαῖος.
7 2 2 5 9	= Ἀντωνυμία.
8 2 8 9 9 5 9	= Ποταμός.
9 1 2 3 4 3	= Οὐράνιον σῶμα.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.

54. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα πέντε ἑλληνικῶν νήσων σχηματίζουν τόνομα ρωμαίου Αὐτοκράτορος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀγνὸ Μενεξεδάκι.

55. Φωνηεντόλιπον.

★★—ψθμρτρς· κτ - τ - πλσν · σ - μρτρν - ψς

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀττάλου Μακρίδου

56. Γρῖφος.

τ Ω Π ὃν Μ φ Ρ ν ι

Ἐστάλ ὑπὸ τοῦ Ἐξωρίστου Ναπολίοντος.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[*Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις.—Τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐανάγνωστα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς Δευτέρας· τὸ ὀφειλόμενον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μένουν διὰ τὸ μεθεπόμενον.*]

Παρακαλῶ τοὺς εὐαρεστουμένους νὰ μου στέλλωσιν εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια, κ' ἐγὼ θὰ τοὺς ἀνταποδίδω τοιαῦτα. Ἡ διεύθυνσίς μου: *Σωτήριον Ξ. Σταυρουλόπουλον εἰς Ἄργιον.* (Α. 13)

Ἀνταλλάσσω 10—50 γραμματόσημα ρωμουνικὰ παλαιὰ διὰ ξένων παλαιῶν. Ζητῶ κρητικά. – Georges Sclavos, Braïla (Roumanie.) (Α. 14)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901